

ment relacionable amb *çaunka* 'lladradr') però així com així no abonaria la conjectura (3), que he rebutjat, ni forneix camí per explicar *Saünc*.

¹ Fins i tot un NL bearnès semblant al nostre: *Sabun* ruisseau a la vall d'Aspa (entre Accous i Aydin), que desemboca en un altre, de nom semblant, *Sadum*, mun. d'Etsaut (PRaymond, *Di. Top. BPy.*).

² I ja no caldria parlar del lleonès-cast. *Sabagún* SANCTI FACUNDI, si no és com exemple eloqüent de tals convergències casuals. — ³ *Bisaurri*, *Sos*, *Se. sué*, *El Ru* etc.; en altres sempre pre-romans, hi queden més obertes les alternatives indoeuropees o paleo-europees: *Èsera*, *Isàvena*, *Castanesa*, el mateix *Benasc*, *Grist*, *Cerllé* etc.

Saura, V. vol. 1, 260-261 *Saura*, V. S- (misc.)

SAURI i SAVARIS

Sauri, llogaret a l'Alt Pallars, un dels de la Vall d'Assua no lluny al Sud de Llessui, uns 5 k. O. de Rialb.

PRON.: *seuri*, Casac., a Sort, 1920; en l'enq. que vaig fer en el llogaret mateix el 1963, *seuri* (i crec recordar que també alguns cops *saurí*). Abadal: St. Vicenç de *Sauri* (*P. i R.*, 270). Riu en la seva monografia sobre els monestirs, creu que St. Vicenç i St. Esteve de *Sauri* foren un monestir, possiblement pre-catalíngi, conegut des de 979.

MENC. ANT. 899: «in territorio *Savarisi*, in loco ubi dicitur ad ipsa serra de *Terregis*» (Abadal, *P. i R.*, n.º 92, p. 333); 979: «in villa *Savariense*» (id. id., n.º 256); c. 980: «facio cartam de ipsum meum alodem de villa *Invicinio* ['Enviny'] ad domum Sti. Vincenti et Sti. Stephani qui sunt fundati in villa *Savariense*» (n.º 262, del *Cart.* de Lavaix, 262); 981: «in *Sabaris*» (ib., n.º 263); 1359: *Sauri* (*CoDoACA* XII, 76); 1566: *Seuri* (doc. 3 de la colle. de J. Lluís Pallarès); 1645: *Sauri* en un capbreu copiat a Rialb, f.º 9v.

PARÒNIMS. *Savaris*. 1) Un que era a Bellera, vall del Bòsia (Flamicell) prop de Sensui i de *Sentís*. 986: «*Censobi* cum ipsas condaminas, id est *Savaris* --- *Sancti Tirsi* ---» (SerranoS., *NHRbg.*, p. 384). 2) En el Pallars Jussà, terme de Talarn: Font de *Sabaris* dins una pda. extensa, que per tant se'n diu *Sabaris*, sota els *Vinyers* (xviii, 96.24) i sobre la Torre de *Don Pau*, per tant seria cosa de 0k5 a l'O. de la vila.

És ben conegut el cognom *Savaris* (potser pallarès), encara que *AlcM* el tingui de Bna., i del savi i ciutadà Solé i *Savaris*. Variants anàlogues: se cita Ramon de *Savarés*, abat de Ripoll, 1362-80 (*BABL* v, 363), amb nom de forma no ben segura, semblant a un altre del S. XIII. *AlcM* troba *Savarés* a Banyoles el 1300, i ell o el *DAG*. diuen que en el S. XVI el troben a Brunyola o a Girona.

ETIM. No és nom pre-romà com la major part dels de la rodalia, sinó NP d'origen germànic. Variant sens dubte del ben conegut *SABIRIK* (també *Sabarik*, *-icus*,

Först., 1086); *Savaric* de Mauleon, nom d'un trobador de principi S. XIII (*Vida* en Appel *Chrest.*, 122, cf. 121): escrit *Savarix* de Malleó, o *Savaric* de Malleon. *Savaricus*, abat del monestir de St. Pau, actuà en nom del bisbe de Tolosa en un sínode de Narbona, de l'a. 911 (Abadal, *P. i R.*, n.º 11). Altrament no és cas únic a la Vall d'Assua de NL de parentiu francès: al costat justament de *Sauri* hi ha un llogaret més petit *Menauri* (art. supra), nom que sembla més aviat francès que occità: fr. ant. *mau-nori* «malcriat, aviciat». Tant en l'un com en l'altre hi ha la variant *a/e*: *Menauri* com *Seuri*.

Que en el present es digui *Sauri* (< SAB-) s'explica per síncope natural partint de la variant *SABIRIKS*, amb *-i-*; però també hem de suposar procedència llemosina o nord-occitana, o d'Oil, per comprendre la desaparició de la *-k*; la variant amb *-s*, *Savaris* de 899 i 981, i en els parònims (1) i (2), denota precisament un oc. sept. *Saveris*, en cas recte, molt pròpia del llemosí de l'Edat Mitjana.

D'altra banda *Savaric* amb la *-c* conservada apareix molt en els textos catalans medievals. Först. mateix cita un *Savaricus* bisbe de Girona; en sabem un altre, en doc. de 986, de la zona barcelonesa (Mas, *NHBna.* IV, 106). 1084: Guil. *Savaric* a. 1084 en doc. ross. de Brullà (Moreau). A Prats de Molló *Saverich* 1305, *Saverich* 1309, *Severich* 1417 (*Llibre Roig*, 8v, 81r, 73v), d'on avui *els sàberiks* o *sàbriks*, replà de serra cap al vil·lar de Miralles (enq. de Prats de M., 1959). Anoto *Savaric* com cognom d'una persona a Rubió (Sort) i de dos a Llarvent (xxxvii, 35.5, 8.15, 12.26). Així s'ha tornat NL en altres comarques: font i Torrent de *Saberich*, prop de Sta. Perpètua de Gaià (IglèsiesSantas., *Guies* III, 210-211). Llosa d'en *Savaric* a Llarvent (xxxvii, 8.15).

Per explicar-nos la forma al·lemosinada de la terminació de *Savaris/Sauri*, una conjectura atrevida, però no massa forçada seria admetre que fos precisament aquell abat de Sant Pau de c. 911 (potser ja ho era el S. IX) el qui fundés i donés nom al monestir de la vall d'Assua, i a la cella monàstica de Bellera, i que un templer occità de Susterris donés nom al parònim (2).

El trobador *Savaric* semblaria ser gascò si era del *Mauleon* més conegut de Comenge o dels seus parònims del Gers, l'Arieja o B.-Pyr.

Saus, V. *Sau* *Sauselles*, V. S- (misc. moss.) *Sauvà*, V. *Pont-sauvà* *Sauvanegra*, V. *Selva*

SAUVANYA o SAUGANYA

Llogaret de l'Urgellet, agre. al mun. de Tost, a la sortida de la vall de La Vansa; *Sabinyà* en CATorras (*Pir. Cat.* VII, 8); *Sabanyà* en GGC, N.C.E.C. i IGE. PRON. LOC.: *sayganjá*, a Organyà (Casac. 1920).

MENCIÓ ANT. No en tinc d'atribució segura; i no és estrany que escassegin (essent un poblat petit i remot, de cases escampades). Sembla ser el que figura en un doc. de 912 del *Cart.* de Tavèrnoles: «*Savig-*